

Indførelse, er det tydelige Fingerpeg paa, at Kvindeemancipationsideen uagtet dens dybe Berettigelse paa mange andre Felter ikke lader sig overføre paa Kirkelivet, forsaavidt Præsteembedet angaar.

3. Til sidst maa der spørges, og for et luthersk Kirkesamfund bliver det et Hovedspørgsmaal, hvorvidt en saadan Reform er forenelig med den hellige Skrifts Betragtning af Kvinden og de hende af Gud anviste Livsopgaver.

Naar jeg mener, at Svaret maa lyde benægtende, har det ikke først og fremmest sin Grund i enkelte Udsagn af Paulus, men i en mere omfattende bibelsk Betragtning.

Det er en Ejendommelighed for hele Jesu Undervisning om Guds Rige, at der for hans Blik viser sig en nøje Kontinuitet, en inderlig Forbindelse og gennemgaaende Parallelisme mellem det Naadens Rige, som han er kommet for at oprette, og den Skabningens Verden, der omgiver ham i Naturen og i Menneskesamfundet. I Naturlivet og i Menneskeverdenens tilgrundliggende Ordninger ser han Virkeliggørelsen af sin himmelske Faders, Skaberens Tanker, ham, der har sendt ham som Grundlægger af et nyt Frelsens Rige. Derfor læser han Guds Tanker om dette ogsaa ud af Naturens Fænomener og ud af det sædvanlige Menneskelivs Grundforhold og lader disse komme til Orde blandt andet i sine Lignelser. Og derfor ser han med Ærefrygt paa Forholdet mellem de to Køn som noget, der stammer fra Skaberen selv, og spørger om, hvad Guds Mening dermed har været fra Begyndelsen. Han udleder den ikke fra sin egen indre Bevidsthed eller fra fornuftmæssige Overvejelser af, hvad der er mødt ham blot i Livet omkring ham, men spørger fornemmelig om, hvad den hellige Skrift siger derom, og finder det i Fortællingen om Skabelsen (Mt. 19, 4—6, Mr. 10, 6—9).

Netop den samme Synsmaade er det, som ligger til Grund for Paulus' Betragtning af Mand og Kvinde, nemlig hvad der har været fra Begyndelsen i Kraft af Guds Skabervillie. Og man skal lægge Mærke til, at denne Grundbetragtning fremfører han just i et Afsnit, hvor han giver Forskrifter for Mandens og Kvindens Optræden i Menighedsforsamlingen, Forskrifter, der i og for sig kunde udledes af og til Dels ogsaa henføres til Datidens Skik og Brug (1. Kor. 11, 7—12). Det er altsaa ikke alene tidsprægede Sømmelighedshensyn (v. 13), der er bestemmende for ham, men ogsaa og først selve Grundforholdet, som det er givet ved Skaberens Villie.

Hvor der nu blot er Tale om ydre Skikke som i det 11te Kapitel, overlader han dem, der ikke deler hans Mening, til deres egen Opfattelse og vil ikke trættes om sligt. Men naar der bliver Spørgsmaal om Kvindens Adkomst til at tale i Menighedsforsamlingen, Kap. 14, nedlægger han bestemt Forbud derimod (v. 34) og henviser atter hertil, hvad der var Guds Ordning fra Begyndelsen („Loven“ o: Mosebøgerne, 1ste Mos. 3, 16), ligesom han i Efes. 5, 22—23 hævder Kvindens Underordning under Manden som Kvindens Hoved. Det er kun Udflugter, naar man har villet tyde Ordet „tale“ (*λαλεῖν*) i 1. Kor. 14 om andet, end hvad vi nu til Dags kalder at prædike. Og til Overflod siger han i 1. Tim. 2, 12, at han ikke tilsteder en Kvinde „at være Lærer“ eller øve Autoritet overfor Manden. Atter her henviser han ligesom Herren selv til, hvad der er Grundforholdet fra Begyndelsen, v. 13—14.

At Paulus stiller sig saaledes, vejer desto mere, fordi det er ham, hvem Kvinden kan takke for, at Kristendommen har givet hende en anden Plads end baade Hedenskabet og Jødedommen, idet han i det højeste Forhold, i selve Gudsforholdet hævder hendes Ligestilling med Manden (Gal. 3, 27—29). Paulus var en logisk skolet Tænkner fremfor de andre Apostle. Naar derfor han i social Henseende hævder Kvindens relative Underordningsforhold under Manden trods Ligestillingen i det højeste, maa man være forvisset om, at dette er ikke en blot tidspræget Anskuelse, men en saadan, som har Krav paa Kirkens Lydighed.

Derfor er det mig en Gaade, hvorledes skriftlydige Mænd kan udtale, at de ikke har nogen principiel Indvending imod Kvindens Adgang til Præsteembedet, eller endog, at „det er ubegribeligt, at noget Menneske med sund Fornuft kan finde en principiel Hindring i Apostelens Paulus' Udtalelser“. Meget mere maa jeg for min Del hævde, at en saadan Foranstaltning vilde være i direkte Strid ikke alene med Paulus' Syn, men med hele den hellige Skrifts Be-